

Robert Creeley

A HOLD

Este korábban a hold
kelet felé sugárzott
az udvar s a földek
havára — bájos

ragyogás és teljes,
elkülönült kerektség,
siklott, mint mondják,
a fekete égen. Aztán

rátértünk az esti ügyekre,
vacsoráztunk, csevegtünk,
néztük a tévét, aztán
lefeküdtünk szeretkezni és

aludni. De előbb még
megkértem, pillantson ki

az ablakon a holdra —
fölöttünk állt s ezért

fejét hátrafesztve,
függőlegesen meredt rá.
Mindvégig ontotta nyilván
fényét az éjbe, a dolgok

ama tényei közé — másik
hold, másik éj — egy
telihold a tél
terében, fehér magány.

Ráébredtem a kék
fehér fényre az éjben,
s mintha ott valaki volna,
s várakozna, magában.

VALAMELYIK DÉLUTÁN

Vágtassunk vígan
miért ne,
s magunk legyünk
a mérce,

míg leírjuk némán
a világot annak,
amit elvettek
belőle

oktalanul:
puszta ténynek.
Van egy világ
másutt, de itt

széttörnek mosolyogva
a tapintható arcok
tapintható darabokra.
Látom

magam és családom,
barátaimat és
a kapcsolt állatokat,
a házat, az utat,

mind fut előre
roppant villanásban,
e folyamattól
ziláltan.

Viszlát, viszlát.
Az első robbanás
után nincs semmi más,
csak néhány

efféle visszhang.
Csak megsárgult
papírdarabkák
stb.

AZ INTÉS

Bírni szerelmedet
meglékelném fejed,
és szemed mögé
gyertyát állítanék.

Meghal a szerelem
ha nem éljük már át
egy amulett varázsát
s a gyors ámulatét.

KETTEN SZEMKÖZT

egymással, egy-
féleképp. A
levegőben sem

remegés sem
illat. Köröttük
fából, falakból

ház van.
Ismérvük a csönd.
Függőben minden.

Amikor a férfi
kezet emel, hogy
ne üsse meg a nőt,

amikor keze
ismét lendül, a nő
átmegy a másik

szobába. Emebben
a magára hagyott
nem bírja tükörképnek,

tükrözés érzetének
látni magát.
Arra gondol, hogy

másra gondol.
Beállít valamennyi
elzárt idő és

ahogy lemerült beléjük
mint elzárt szobákba.
Nem az idő másult,

de az érzés módja,
melyet ont fal és könyv,
függő kép, elmozdult

középpont s a por
bárhol, ahová nyúl,
zűr, papír, levél,

ruhák és ágyruhák
halmái és lába
alatt a szőnyegrojtok.

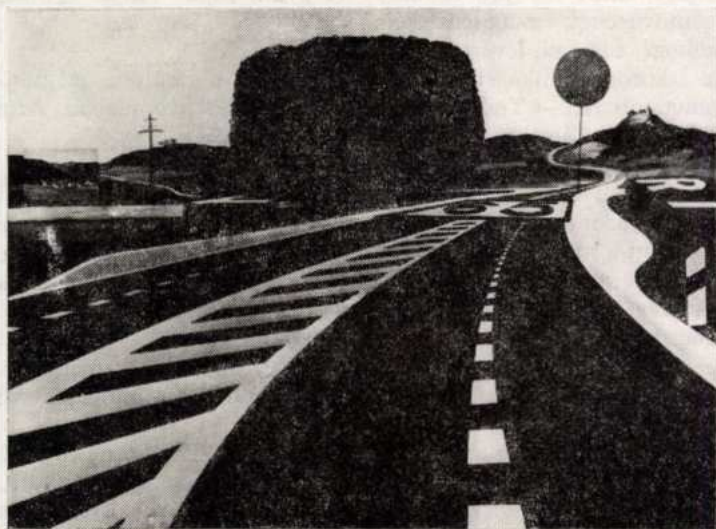
HEGYEK A PUSZTASÁGBAN

A hegyek kéklenek most
homlokom mögött,
az Én s a lélek domborzata
tágítva olyan láthatárig,

hogy nem vethetem és nem
veszthetem el,
látó elmémet lenyűgözi,
míg fonnyad a fény.

Bújhassak ki végre
ma éjjel elmémből,
akármilyenek véltem,
és minden szokásából.

EÖRSI ISTVÁN fordításai

Peter Berndt (NSZK): Tájkép, 1973